

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ : **Ἑξωτερικοῦ :**
Ἑτησίᾳ δρ. 8,— Ἑτησίᾳ φρ. 10,—
Ἑξαμηνίᾳ 4,50 Ἑξαμηνίᾳ 5,50
Τριμηνίᾳ 2,50 Τριμηνίᾳ 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῇ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}:

Ἐν Ἀθῆναις, 13 Ἀπριλίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 20

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Σκάνδαλο τὴν ἡμέρα τῶν γάμων.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ μερμηγκοπω-
λὴ ἀξόπνησε σὲ μιὰ μεγάλη ἀναστά-
τωσι. Ἡ πρώτη ἀκτίνες τοῦ πρωῒνου
ἡλίου μόλις εἶχαν χρυσώσει
τὸν ἀχυρένιο θόλο, ποῦ ἐπρο-
φύλαττε τὴν εἴσοδον τῆς ἐρ-
γατικῆς πολιτείας τῶν μερ-
μηγκίων.

Οἱ σκοποὶ τῆς νυκτός,
ἀροῦ ἐσθῆκωσαν τοὺς φράκτες,
— τὰ θυρόφυλλα νὰ ποῦμε,
— ἀπὸ τὰς πύλας ποῦ ἐφρου-
ροῦσαν, παρέδωκαν τὴν φύ-
λαξιν σὲ ἄλλους, καὶ ἀργονό-
μητοι αὐτοὶ, σὺν ἀνθρωποὶ
ποῦ ἔκαμαν τὸ καθήκον
τοῦς, ἐγύριζαν ἐπὶ τοὺς στρα-
τῶνας. Στὸ δρόμο ἀπαντοῦ-
σαν ἄλλα μερμηγκία, — πο-
λλοὶ, ποῦ ὅ,τι εἶχαν ξυπνή-
σῃ καὶ ἐβγαίνουν ἐξω νὰ κά-
μουν ἓνα μικρὸ ὑγιεινὸ πε-
ρίπατο ἐπὶ τὴν ὥρα τῆς πρωῒνης
ἐξουχίας. Κάπου-κάπου ἐστα-
ματοῦσαν καὶ πᾶλιν με-
ταξύ τους «ἓνα χερσάκι». Καὶ
ἐπειτα «ἀντίο σας! στὸ
καλὸ βιάζομαι!» Ἐχωρί-
ζοντο καὶ καθένα τραβούσε
ἐπὶ τὴν δουλειὰ του.

Μέσα, εἰς τῆς στοῆς, ἡ
κίνησις ἐξωήρουν ἀπὸ στιγ-
μὴ σὲ στιγμὴ. Κάθε μερ-
μηγκὶ ἐκὺπνιζε νὰ κἀν γρή-
γορ-γρήγορα τὴν ἐργασίαν
του, γιὰ νὰ εἶνε ἕτοιμο νὰ πα-
ρυσθῇ ἐπὶ τὴν ἐορτὴ τῶν γά-
μων, ποῦ γίνεται κάθε χρόνιο
καὶ εἶνε τρόπος τινὰ ἡ μεγά-
λη ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς μερ-
μηγκοπωλῆς.

Τὴν παραμονή, διάταγμα

τῆς Βασιλίσσης ἀνήγγειλε ἐς ὅλην τὴν
πολιτείαν τὰ μέτρα ποῦ εἶχαν πάρῃ αὐτὴ
καὶ τὸ Συμβούλιόν της, γιὰ τὸν ἐπίσημο
ἐορτασμό. Καὶ καθὲ μερμηγκὶ ἤξερε
πλέον τί εἶχε νὰ κάμῃ.

Οἱ ἐργάται ὁὐ ἐχωρίζοντο σὲ δύο συν-
τροφίους. Κ' ἐνὶ ἡ μίᾳ συντροφίᾳ ὁὐ πα-
ρερίσκετο ἐπὶ τὴν ἐναρξὴ τῶν ἐργῶν, ἡ
ἄλλη ὁὐ ἐβόραζε τ' αὐτὰ ἐπὶ τὸν ἥλιο, ὁὐ

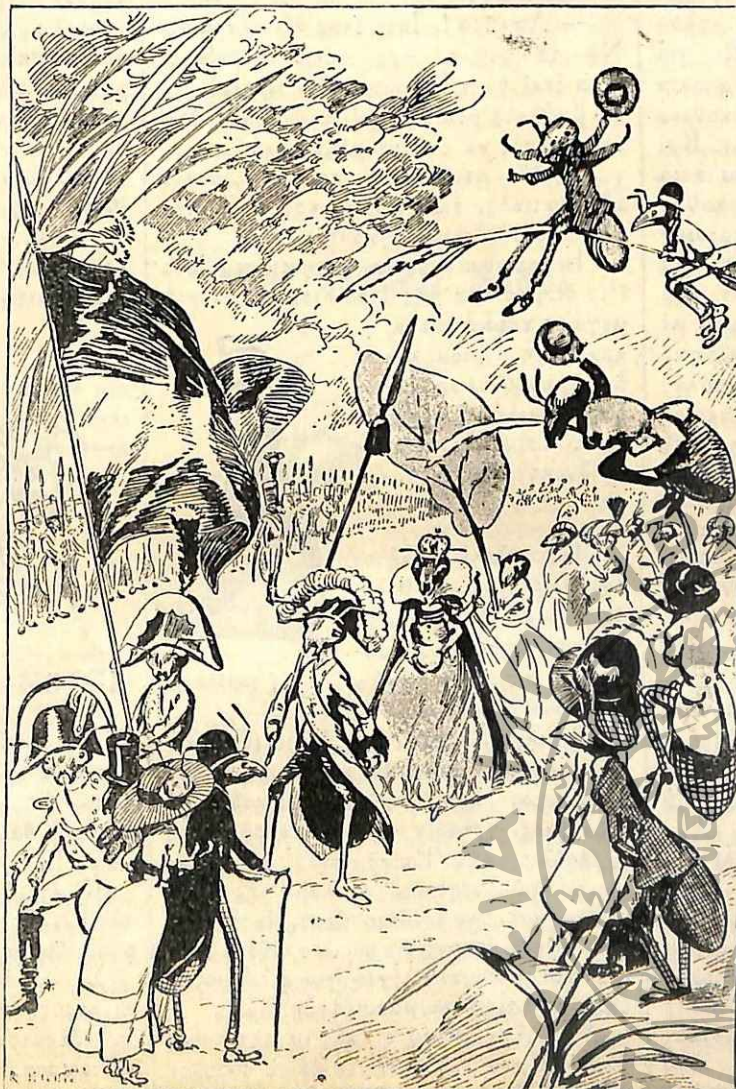
ἐπεριποιεῖτο τὰ μικρά, δηλαδὴ τῆς νύμ-
φης καὶ τῆς χρυσαλλίδος (*), ὁὐρμεγε
τῆς μελίγρης, — τὰ πρῶσινα ἐκεῖνα ζυυ-
φάκια, ποῦ εἶνε ἡ ἀγγελὰς τῶν μερμη-
γκίων, — ὁὐ ἐκαθάριζε τοὺς στύλους,
τοὺς στρωμένους μὲ τσιμέντο, καὶ ὁὐ
ὠδήγοῦσε τῆς ἀγγελὰς νὰ βοσκῇ σὺν
ἐπὶ τῆς ἀγριο-ριχταφυλλίης τοῦ δάσους.
Καθὼς ἔξερετε, ἡ μελίγρης φουσκῶνουν
ἀπὸ ἓνα γλυκύτατο μέλι, πρὶν
τὰ μερμηγκία τὸ ὑπεραγαπῶν
καὶ τὸ βγάδουν μὲ ἄρμεγμα
μυρμιδικὸ καὶ κανονικόν, ὅπως
γίνεται μὲ τὸ γάλα καὶ ἐς τὰ
βουστάσια τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκτὸς ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, οἱ ἐρ-
γάται τῆς πρώτης συντροφίης
ὁὐ ἐπρόσεχαν καὶ τοὺς σκλάβους,
— κατὰ μερμηγκία σκλα-
βεύοντα, μὲ μιὰ πολυμερὴ καὶ
κερουώδη ἐπιδρομή, ἀπὸ τῆς
δικῆς τους μερμηγκοπωλῆς καὶ
ἐποὶ, ἀπὸ ἐργάται ποῦ ἦσαν
πρὶν, δηλαδὴ ἐλευθέρους πολί-
τες, τὰ ἔκαμαν σκλάβους.

Ἐπειτα, ἡ πρώτη συντροφίη
τῶν ἐργῶν ὁὐ παραχωροῦσε
τὴν θέσιν τῆς στη δευτέρας, καὶ
μὴ αὐτὸν τὸν τρόπο ὁὐ ἡμ-
περῶσαν καὶ ἐκεῖνοι ποῦ ὁὐ
ἐδούλευν ὡς ἐκείνη τὴν στιγ-
μὴ, νὰ παρατολοῦσθουν μὲ
τὴν ἡσυχίαν τοῦς τῆ συνέχια
τῆς μεγάλης ἐορτῆς, γιὰ
τώρα πλέον ὁὐ ἐδούλευν οἱ
ἄλλοι.

Ἡ Βασιλίσσα ἡ Μητέρα, —
οὗτοι οἱ δύο τίτλοι, ἐπὶ τὴν πο-
λιτείαν τῶν μερμηγκίων εἶνε
συνώνυμοι, — εἶχαν ἐγχαρίξῃ ἓνα
πρόγραμμα, ποῦ ἐπεριελάμβα-
νε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀποράντη

(*) Νύμφη λέγεται τὸ σκουλη-
κάκι τοῦ ἐντόμου, ποῦ ὅ,τι βγαίνει
ἀπὸ τὸ αὐγὸ του καὶ χρυσαλλὶς
τὸ ἴδιον, ὅταν εἶνε τυλιγμένο εἰς
τὸ βομβύκιον ἢ κουκούλι.

«Ἡ Βασιλίσσα ἐπαραχωροῦσε μὲ μεγαλοπρέπεια...»

στρατιωτική παράταξι κ' επιθεώρησι, καὶ διάφορα ἀγωνίσματα, παιγνίδια, κοῦως κ' ἕνα μεγάλο συμπόσιο.

Πρῶτ-πρῶτ, μετὰ τὸ ἀνοιγμα τῶν πέντε πυλῶν τῆς μερμηγκοφυλῆος, πολυάριθμοι ὄμιλοι σκιάδων, ποῦ τοὺς ὀδηγεῖσαν ἐργάτες καὶ στρατιῶτες, ἐβί-
καν βιαστικά ἀπὸ τῆς μεγάλης πόλεως καί, ἐπιβλεπόμενοι με-

«Ἄλλοι ἐσάρωναν τὰ ξερόχορτα...» (Σελ. 158 στ. α')

αὐστηρότητα, ἀρ-
χίσαν νὰ καθαρί-
ζουν καὶ νὰ συγυ-
ρίζουν τὴν πλατεῖα
τῶν ἐορτῶν, ποῦ
ἀπὸ τὸν περσικόν
νὸ χρόνον ἦτον ἀρ-
κιστὰ ἀσκούπιστη.
«Ἄλλοι ἐσάρωναν τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα ξε-
ρόφυλλα, ἀφοῦ
τὰ ἐκείθεν κομμα-
τάκια, διὰ νὰ εἰμ-
πορῶν νὰ τὰ κου-
βαλοῦν εὐκολα.

«Ἄλλοι ἐσάρωναν τὰ ξερίχριτα καὶ τὰ ἄχυρα, καὶ τὰ ἐσάρωναν πρὸς τοὺς ὀλ-
μνους ποῦ ἦταν ὀλόγυρα ἔς τὴν πλα-
τεῖα. Ἄλλοι ἐσάρωναν τὸ τραπέζι, γιὰ
τὸ μεγάλο συμπόσιο. Ἐκείθεν πλατάνια
ἀπὸ φύλλα πράσινα καὶ μέσα στὸ καθένα
ἐβαζαν ἀπὸ μιὰ σταλαγματιὰ μέλι. Καὶ
δίπλα σὲ κάθε πιάτο, εἶχαν κομματάκια
ἀπὸ βατόμουρα καὶ μικρὰ ἔντομα κοθα-
ρισμένα καὶ τοποθετημένα εἰς πυραμί-
δας, ποῦ ἡ ὄψις τοὺς, τοὐλάχιστον γιὰ
τὰ μερμηγκία, ἦταν πολὺ ἐρεκτική.

Ἡ ἐορτὴ θάρριζε καθὼς εἶπαμε, με-
στρατιωτικὴ παράταξι κ' επιθεώρησι,
γιατὶ τὰ μερμηγκία εἶνε φυλὴ πολε-
μική. Τίποτε δὲν τὰ εὐχόριστεν περισ-
σότερο, τίποτε δὲν κάμνει τῆς καρδιᾶς
τοὺς νὰ κτυποῦν τόσο ἀπὸ ἐνθουσιασμό,
ὅσο τὸ εὐθυμὸ βῆμα τῶν στρατευμά-
των, ἡ ἑστὴ κλαγγὴ ποῦ ὀφίουν ἡ τρο-
μερὲς ἐκείνης δαγκάνες τῶν πολεμιστῶν,
καὶ τὸ δυνατὸ σφύριγμα τοῦ μυκητικοῦ
ὀξέος, ποῦ ἐξακοντίζουν τὰ κεντρία τῶν,
— τοῦ δηλητηρίου ἐκείνου ποῦ νορμῶναι
καὶ παραλύει τὸν ἐχθρό.

Πολὺ πρὶν νὰ ἐξημερώσῃ, οἱ ἐργάτες
ποῦ εἶχαν ἐπιφορτισθῇ μ' αὐτὴ τὴν ἐρ-
σία, ἤλθαν καὶ πῆραν τοὺς γαμπροὺς
καὶ τῆς νύφες, ποῦ κατοικοῦσαν σὲ μιὰ
βαθεῖα καὶ δροσερὴ στοά, καὶ τοὺς ὠδή-
γησαν σὲ μιὰ σάλα ψηλότερη. Μόλις
εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὰ κουκούλια τῶν καὶ τὰ
φτεράκια τῶν, ὑγρά καὶ μαλακά, ἦταν
ἀκόμη κολλημένα εἰς τὰ σώματά τῶν.

Τότε ἡ παραμάνες ἀρχίσαν νὰ στολι-
ζουν τοὺς γαμπροὺς καὶ τῆς νύφες. Με-
μεγάλῃ προσοχῇ, ἐκολλοῦσαν κ' ἐσκου-
πίζαν τὰ φτεράκια τῶν, ποῦ σὲ λίγο
ἐστέγνωσαν, ξεράθηκαν, ἔλαμπαν κ' ἐ-
γείναν ἐτοιμα νὰ πετάξουν.

Αὐτὴ ἡ κουκλίττα μόλις ἐτελείωσεν,
ὅταν ἡ μερμηγκοφυλὴ ἀναστατάθη ἀπὸ
φωνές.

— Τί σκάνδαλο! ἐξώνοξε μιὰ γρηᾶ
μερμηγκία.

— Σιωπὴ! ἀπεκρίνετο μιὰ ἄλλη
πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ
Βασίλισσα.

— Τί σκάνδαλο! ἐξώνοξε μιὰ γρηᾶ
μερμηγκία.

— Σιωπὴ! ἀπεκρίνετο μιὰ ἄλλη
πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ
Βασίλισσα.

— Τί σκάνδαλο! ἐξώνοξε μιὰ γρηᾶ
μερμηγκία.

— Σιωπὴ! ἀπεκρίνετο μιὰ ἄλλη
πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ
Βασίλισσα.

— Τί σκάνδαλο! ἐξώνοξε μιὰ γρηᾶ
μερμηγκία.

— Σιωπὴ! ἀπεκρίνετο μιὰ ἄλλη
πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ
Βασίλισσα.

— Τί σκάνδαλο! ἐξώνοξε μιὰ γρηᾶ
μερμηγκία.

— Σιωπὴ! ἀπεκρίνετο μιὰ ἄλλη
πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ
Βασίλισσα.

— Τί σκάνδαλο! ἐξώνοξε μιὰ γρηᾶ
μερμηγκία.

— Σιωπὴ! ἀπεκρίνετο μιὰ ἄλλη
πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ
Βασίλισσα.

— Τί σκάνδαλο! ἐξώνοξε μιὰ γρηᾶ
μερμηγκία.

— Σιωπὴ! ἀπεκρίνετο μιὰ ἄλλη
πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ
Βασίλισσα.

— Τί σκάνδαλο! ἐξώνοξε μιὰ γρηᾶ
μερμηγκία.

— Σιωπὴ! ἀπεκρίνετο μιὰ ἄλλη
πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ
Βασίλισσα.

— Τί σκάνδαλο! ἐξώνοξε μιὰ γρηᾶ
μερμηγκία.

— Σιωπὴ! ἀπεκρίνετο μιὰ ἄλλη
πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ
Βασίλισσα.

— Τί σκάνδαλο! ἐξώνοξε μιὰ γρηᾶ
μερμηγκία.

— Σιωπὴ! ἀπεκρίνετο μιὰ ἄλλη
πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ
Βασίλισσα.

τὴν ἐπιθυμία τῆς, τὴν ἐμάντευε κανεῖς
ἀπὸ τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὴν ἀγριότητα τοῦ
ἐξείχοντος. Ἐν τούτῳ εἶχε καὶ
αὐτὴ τοὺς φίλους τῆς καὶ τοὺς ὁπαδοὺς
τῆς, ποῦ τὴν ἐκολάκουν γιὰ νὰ παίρ-
νουν ρευερέτια.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος, — ὀρχηγός
τοῦ δεκάτου τάγματος τῶν Οὐδέτερων, —
ἐξήγγισεν τὴν ἀδελφὴν νὰ παρουσιασθῇ στὴν
πρωθυπουργίαν, γιὰ νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ
«λατὶ σπουδαῖον».

Ἡ Λαοία, τριχωτὴ καὶ πορὰξενη,
ὅπως ὅλες ἡ γ. η.ς μερμηγκίαι, μετ' ὀνὴ
θυμωμένη — χωρὶς κανένα λόγο, — ἔδωκε
διαταγὴ νὰ τὸν μάτουν.

— Ἐξοχωτάτη! ἄχ, Ἐξοχωτάτη! ἐ-
φώναξε ὁ ἀξιωματικὸς, μόλις μπῆκε στὸ
κελλὶ τῆς πρωθυπουργίας, πρέπει νὰ εἰ-
δοποιηθῇ εὐθὺς ἡ Μεγαλειότης Τῆς, ἡ
Βασίλισσα, ὅτι ἕνα μεγάλο σκάνδαλο
ἐοικαζέται νὰ ἐκραγῇ.

— Τί; τί; σκάνδαλο; ἔκαμεν ἡ
Λαοία. Ἐξηγγήθη, σὰς πορκαλῶ!

— Λοιπὸν, Ἐξοχωτάτη, ὑπάρχει με-
ταξὺ μας μιὰ ξένη.

— Εἰνὴ; Ὡραία δουλειά! Ἔτσι ἐκ-
τελοῦν λοιπὸν τὰ καθήκοντά τους οἱ
σκοπεῖ; Ροχαλίζουν, φρίνται, μ.θου-
σμένοι ἀπὸ μέλι. Ἀπὸ τὸ γὰρ στὸ χει-
ρότερο πᾶμε ἔς αὐτὴ τὴν καταραμένη
μερμηγκοφυλίαν. Ἄς εἶνε τελοσπάντων,
ὑποθέτω, — αὐτὴ ἡ ξένη, ποῦ καὶ ὡ-
θωσε νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν πόλιν μας, ὅτι
ἐθανάτωθῃ χωρὶς ἄλλη διεδικασία, ἔ;

— Μὰ, Ἐξοχωτάτη, ἡ ξένη ποῦ εἶ-
λέγω, δὲν εἰσεχώρησε στὴν πόλιν μας,
ἀλλὰ γεννήθηκε ἐν αὐτῇ τῇ πόλει. Εἶνε
ἕνα ἄσπρο μερμηγκί
κ' ἰσχυρὸν!

— Μὲ κοροϊδεύ-
τε; Πῶς εἶνε δυ-
νατὸ νὰ βγῇ ἄσπρο
μερμηγκί ἀπὸ τὰ δι-
κά μας κουκούλια;
Ὅτι εἶνε ἀπὸ κανέ-
νενα ξένο κουκούλι,
ποῦ θὰ μᾶς τῶφεναν
ἀπέξω κρυφά. Ἄ,
ὅτι τιμωρηθῇτε ὅλοι
σας στὸ δεκάτο τάγ-
μα τῶν Οὐδέτερων.

— Μὲ κοροϊδεύ-
τε; Πῶς εἶνε δυ-
νατὸ νὰ βγῇ ἄσπρο
μερμηγκί ἀπὸ τὰ δι-
κά μας κουκούλια;
Ὅτι εἶνε ἀπὸ κανέ-
νενα ξένο κουκούλι,
ποῦ θὰ μᾶς τῶφεναν
ἀπέξω κρυφά. Ἄ,
ὅτι τιμωρηθῇτε ὅλοι
σας στὸ δεκάτο τάγ-
μα τῶν Οὐδέτερων.

— Μὲ κοροϊδεύ-
τε; Πῶς εἶνε δυ-
νατὸ νὰ βγῇ ἄσπρο
μερμηγκί ἀπὸ τὰ δι-
κά μας κουκούλια;
Ὅτι εἶνε ἀπὸ κανέ-
νενα ξένο κουκούλι,
ποῦ θὰ μᾶς τῶφεναν
ἀπέξω κρυφά. Ἄ,
ὅτι τιμωρηθῇτε ὅλοι
σας στὸ δεκάτο τάγ-
μα τῶν Οὐδέτερων.

— Μὲ κοροϊδεύ-
τε; Πῶς εἶνε δυ-
νατὸ νὰ βγῇ ἄσπρο
μερμηγκί ἀπὸ τὰ δι-
κά μας κουκούλια;
Ὅτι εἶνε ἀπὸ κανέ-
νενα ξένο κουκούλι,
ποῦ θὰ μᾶς τῶφεναν
ἀπέξω κρυφά. Ἄ,
ὅτι τιμωρηθῇτε ὅλοι
σας στὸ δεκάτο τάγ-
μα τῶν Οὐδέτερων.

— Μὲ κοροϊδεύ-
τε; Πῶς εἶνε δυ-
νατὸ νὰ βγῇ ἄσπρο
μερμηγκί ἀπὸ τὰ δι-
κά μας κουκούλια;
Ὅτι εἶνε ἀπὸ κανέ-
νενα ξένο κουκούλι,
ποῦ θὰ μᾶς τῶφεναν
ἀπέξω κρυφά. Ἄ,
ὅτι τιμωρηθῇτε ὅλοι
σας στὸ δεκάτο τάγ-
μα τῶν Οὐδέτερων.

— Μὲ κοροϊδεύ-
τε; Πῶς εἶνε δυ-
νατὸ νὰ βγῇ ἄσπρο
μερμηγκί ἀπὸ τὰ δι-
κά μας κουκούλια;
Ὅτι εἶνε ἀπὸ κανέ-
νενα ξένο κουκούλι,
ποῦ θὰ μᾶς τῶφεναν
ἀπέξω κρυφά. Ἄ,
ὅτι τιμωρηθῇτε ὅλοι
σας στὸ δεκάτο τάγ-
μα τῶν Οὐδέτερων.

— Μὲ κοροϊδεύ-
τε; Πῶς εἶνε δυ-
νατὸ νὰ βγῇ ἄσπρο
μερμηγκί ἀπὸ τὰ δι-
κά μας κουκούλια;
Ὅτι εἶνε ἀπὸ κανέ-
νενα ξένο κουκούλι,
ποῦ θὰ μᾶς τῶφεναν
ἀπέξω κρυφά. Ἄ,
ὅτι τιμωρηθῇτε ὅλοι
σας στὸ δεκάτο τάγ-
μα τῶν Οὐδέτερων.

— Μὲ κοροϊδεύ-
τε; Πῶς εἶνε δυ-
νατὸ νὰ βγῇ ἄσπρο
μερμηγκί ἀπὸ τὰ δι-
κά μας κουκούλια;
Ὅτι εἶνε ἀπὸ κανέ-
νενα ξένο κουκούλι,
ποῦ θὰ μᾶς τῶφεναν
ἀπέξω κρυφά. Ἄ,
ὅτι τιμωρηθῇτε ὅλοι
σας στὸ δεκάτο τάγ-
μα τῶν Οὐδέτερων.

— Μὲ κοροϊδεύ-
τε; Πῶς εἶνε δυ-
νατὸ νὰ βγῇ ἄσπρο
μερμηγκί ἀπὸ τὰ δι-
κά μας κουκούλια;
Ὅτι εἶνε ἀπὸ κανέ-
νενα ξένο κουκούλι,
ποῦ θὰ μᾶς τῶφεναν
ἀπέξω κρυφά. Ἄ,
ὅτι τιμωρηθῇτε ὅλοι
σας στὸ δεκάτο τάγ-
μα τῶν Οὐδέτερων.

Ο ΦΥΛΛΑΣ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 152)

— Μὴν εἶνε ὁ Βίθης μου; ἐσυλλογι-
σθ' ὁ μέσος μετ' ἑνὶ φρικῶδη, ἀλλόκοτον
ζυγόν.

Ὁ... Τὸ σωματικόν, τὸ ὁποῖον ἡ ὀλ-
λασσα εἶχεν ἀποθέσῃ ἐκεῖ, δὲν ἦτο πτω-
μα, δὲν ἦτο ὁ Βίθης.

Ὁ Μαθουρίνος τὸ ἐπῆρεν εἰς τὴν
ἀρχαίαν του μετ' ὀνὴν τρυφερο-
τητα, τὸ μετέφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν του
καὶ τὸ ἐξήπλωσεν εἰς τὸ κρεβάτι του.

Τὸ παιδί ἀνέπνεεν αἰσθητὴν, ἦτο ὡχρὸν
καὶ παγωμένον, ἀλλὰ ἡ καρδιά του
ἐκτετατομένη σιγὰ-σιγὰ...

— Ὅτι τὸ εἶπα! εἶπε μετ' ὀνὴν ὁ
Μαθουρίνος.

Ἐπεριποιήθη τὸν μικρόν, ὁ ὁποῖος
μετὰ μισῶν ὥρων ἀνείχετο τὰ ματάκια του.
Εἶχε σωθῇ. Ὁ Μαθουρίνος ἐκλαυσε
τότε σὰν παιδί, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ὥραν
ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Κάποιον πλοῖον ὅλ' εἶχε ναυαγήσῃ βέ-
βαια εἰς τὸς ἀκτὰς ἐκεῖνας, διότι τὴν ἡ-
μέραν ἐφάνησαν μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος
διάφορα σιγρίμματα ἐπιπλέοντα... Ὁ
φύλαξ τοῦ φόρου ἐδοκίμασε νὰ αναρρί-
κῃ τὸν μικρόν, ἀφοῦ ἔρχετο καλὰ, ἐκοιμήθη
καὶ συνήλθε· ἀλλὰ τίποτε δὲν ἠμύρεσε
νὰ μάθῃ, παρὰ μόνον, ὅτι ὠνομάζετο
Γιαννάκης, ὅτι εἶχε μαρμαρᾶ καὶ μαρμα-
ρᾶ, ποῦ ἦταν μαζί του εἰς τὸ πλοῖον, ὅτι
τὸ πλοῖον «εἶχε κρὰν» καὶ ἐπειτα... τὸ
παιδί δὲν ἐθουμῆτο πλέον τίποτε.

— Δυστυχισμένο ὄφρανο! ἐψιθύρουν
ὁ Κερλὸρ. Πόσον χρόνον νὰ εἶνε ἄρ-
γε; Τεσσάρων; πέντε;...

Τὸ ἦλθε τότε μιὰ ἱεῖς.

— Ἐγώ, ἐσυλλογισθὲν, δὲν ἔχω πιά
παιδί κ' αὐτὸς ὁ μικροῦλης δὲν ἔχει
πιά μπαμπά. Δὲν μένουμε λοιπὸν γιὰ
πάντα μαζί;... Δὲν τὸ κρατῶ νὰ τὸ
κάμω παιδί μου;

Μ' ὅλα αὐτά, ὁ γέρον φαρμακὸς ἔ-
καμε πολλὰ διαθέματα διὰ νὰ εὕρῃ τὴν
οἰκονομίαν τοῦ Γιαννάκη, ἀλλὰ χωρὶς
ἀποτέλεσμα. Τότε υἱοθέτησε τὸ ἀγροῦν
καὶ τὸ ἀγάπησε μετ' ὀνὴν τὴν καρ-
δίαν, μετ' ὀνὴν τὴν δύναμιν. Τὰς
πρῶτας ἡμέρας, ὁ Γιαννάκης ἐζητοῦσε
τοὺς γονεῖς του. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ λη-
θρονόον εὐκολα. Σιγὰ-σιγὰ συνήθισε τὸν
γέροντα θαλασσινὸν καὶ μετ' ὀνὴν ὀλίγους
μῆνας ἐπῆδουσεν εἰς τὰ γόνατά του καὶ
τὸν ἔλεγε μπαμπά.

Νέα ζωὴ ἀρχισε διὰ τὸν Κερλὸρ. Τὰ
ὥραια ὄνειρα ποῦ ἐπλάττειν ἄλλοτε διὰ
τὸν Βίθην του, ἐξαγαγύριον εἰς τὴν μνη-
μὴν του καὶ ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ διὰ τὸν
Γιαννάκην, ὅτι ὅλ' ἔκαμεν δι' ἐκεῖνον.

Τὰ χρηματικά ποῦ εἶχε, τὰ κῆρυξεν
ἀκόμη μετὰ τὰς οἰκονομίας του, διὰ νὰ
τὸν σπουδάσῃ. Τὸν ἐστειλεν εἰς τὸ σχο-
λεῖον. Ὁ θεὸς υἱὸς τοῦ Μαθουρίνου

ἦτο ἐξυπνος, εὐμορφος, γερὸς. Φαντά-
ζεσθ'· λοιπὸν τὸ καμὸν τοῦ πατέρα του.
Εἰς τὰ μαθήματά του ἐπῆγαν λαμ-
πρὰ, ἐποίησεν ὅλα τὰ βριβεῖα καὶ κα-
νένα παιδί, εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν περιο-
χήν, δὲν ἤξευρε νὰ κυβερνᾷ τὴν βόρκα
καλλιτέρας του. Ἐλάτρευε τὴν θάλασσαν,
ὄνειροπολοῦσε ἀξέιδικα καὶ ἔλεγε διαρκῶς:

— Θέλω νὰ γίνω ναυτὸς!
Τὰ χρόνια περὶ τοῦ γρηγοῦ. Ἦλθε
λοιπὸν καὶ ἡ στιγμή ποῦ ὁ Γιαννάκης
ἐπρεπε νὰ διαλέξῃ τὸ σιγρίδιόν του. Ὅτι
ἐγένετο ναυτικός, ἐτελείωσεν! Ἀφοῦ τὸ
ἦλθε μόνος του, καὶ ὁ Μαθουρίνος δὲν
εἶχε καμίναν ἀντίρρησην. Ἐσπῆξε λοιπὸν
τὴν καρδίαν του καὶ τὸν ἀπεχωρίσθη...

Σὴμερον ὁ Γιαννάκης φορεῖ τὴν στο-
λὴν τοῦ σημαιοφόρου. Εἶνε ὥρατος νέος
μετ' ὀνὴν καρδίαν, ἀγαπᾷται ἀπὸ τοὺς
συναδέλφους του κ' ἐκτιμᾶται ἀπὸ τοὺς
πρωταγωνιστοὺς. Ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἐ-
λευθερίας του τὰς περὶ μετ' ὀνὴν τὸν
του πατέρα, καὶ τίποτε συγχετικώτε-
ρον παρὰ νὰ τοὺς βιέπῃ κανεῖς, τὰς
Κυριακάς, καὶ τοὺς δύο, νὰ περπατοῦν
εἰς τὴν ἀγοράκιαν.

Ὁ γέρον θαλασ-
σόλυκος κουρδίζει τὴν ὠριότεραν του
στολὴν καὶ καμωρῶναι εἰς τὸ πλάγι τοῦ
«μικροῦ» του. Χρυσόμαλ' ἔχει τὴν θά-
λασσαν καὶ δὲν τῆς κρατεῖ πλέον κῆρυξ.
Τοῦ ἐπῆρσε τὸν Βίθην του, ἀλλὰ πάλιν τοῦ
ἐχώρισε τὸν Γιαννάκην...

(Regine Veran) KIMON ALKIDHS

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΟΣ

Ἀγαπητοί μου,
πο τοὺς δύο ναυ-
αγούς τοῦ ἄερος,
ποῦ ἐκηδέυσαν
κατ' αὐτὰς εἰς τὰς
Ἀθήνας, μετα-
κόμισθέντας ἐκ
τῆς αἰματωρῆς
τοῦ Μακεδονίως,
ἐγνώριζα μόνον
τὸν Μάνον, με-
τὸν ὁποῖον ἤμε-
θα φίλοι ἀπὸ παιδείας. Δι' αὐτὸ φυσικὰ
ὁ τραγικὸς θάνατός του μετ' ὀνὴν
νῆπε περισσώτερον. Ἐπειτα ὁ Μάνος
δὲν ἦτο ἀερεπὸς, διὰ νὰ περιμένῃ κα-
νεῖς τέτοιον τὸ τέλος του, ὅπως τοῦ
Καραμαυλάκη, τοῦ Ἀργυροπούλου καὶ
τῶν ἄλλων τολμητῶν «κατακτητῶν».
Ὁ Μάνος ἦτο πολέμιος. Ὅτι ἐπερί-
μενε κανεῖς μᾶλλον νὰ ποθῶν ἐπὶ τοῦ
πεδίου τῆς μάχης, ὅπου μετ' ὀνὴν γέν-
ναῖότητά ἐπολεμοῦσε, προκαλῶν τὸν θά-
νατον καθὼς στιγμήν. Ἀλλ' ἐνῷ αἱ σφαί-
ραι τοῦ ἐπέπεσαν, ἔα μικρὸν ἐναέριον
ταξίδι, ποῦ τὸ ἔκαμνεν ἔτσι, εἰς ἕνα
διαλείμμα, χάριν περιεργείας καὶ δια-
σκεδάσεως, ἐπέπρωτο νὰ τοῦ γίνῃ τὸ

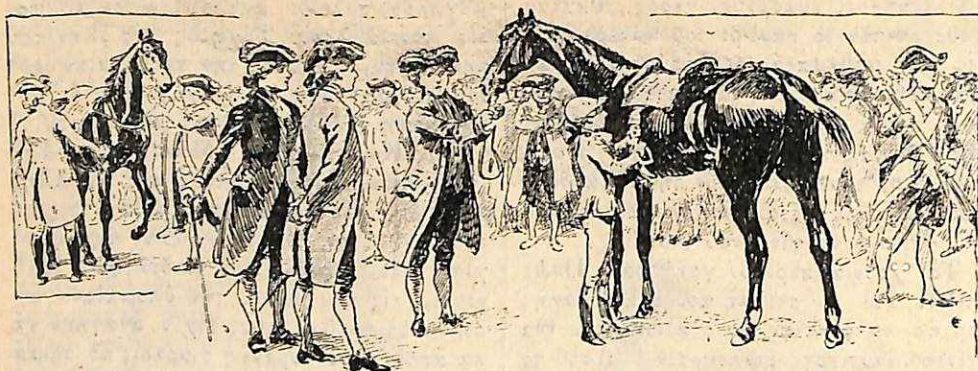
θα φίλοι ἀπὸ παιδείας. Δι' αὐτὸ φυσικὰ
ὁ τραγικὸς θάνατός του μετ' ὀνὴν
νῆπε περισσώτερον. Ἐπειτα ὁ Μάνος
δὲν ἦτο ἀερεπὸς, διὰ νὰ περιμένῃ κα-
νεῖς τέτοιον τὸ τέλος του, ὅπως τοῦ
Καραμαυλάκη, τοῦ Ἀργυροπούλου καὶ
τῶν ἄλλων τολμητῶν «κατακτητῶν».

Ὁ Μάνος ἦτο πολέμιος. Ὅτι ἐπερί-
μενε κανεῖς μᾶλλον νὰ ποθῶν ἐπὶ τοῦ
πεδίου τῆς μάχης, ὅπου μετ' ὀνὴν γέν-
ναῖότητά ἐπολεμοῦσε, προκαλῶν τὸν θά-
νατον καθὼς στιγμήν. Ἀλλ' ἐνῷ αἱ σφαί-
ραι τοῦ ἐπέπεσαν, ἔα μικρὸν ἐναέριον
ταξίδι, ποῦ τὸ ἔκαμνεν ἔτσι, εἰς ἕνα
διαλείμμα, χάριν περιεργείας καὶ δια-
σκεδάσεως, ἐπέπρωτο νὰ τοῦ γίνῃ τὸ

μεγάλον ταξίδι ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον
εἰς τὸν ἄλλον. Τυχῆρος εἰς ὅλην του
τὴν ζωήν, ὁ Μάνος τὴν τελευταίαν μὴ-
νον στιγμήν ἐστειλὼν ἄνθρωπος. Καὶ δι' αὐ-
τὸ ἀκόμη τὸν ἐλυπηθήκα περισσώτερον...

Ὁ Κωνσταντῖνος Μάνος ἦτο ἀπὸ
τοὺς σπανίους ἀνθρώπους τῆς μεγάλης
δράσεως. Τίποτε δὲν ἀπεστέρετο περισ-
σότερον, ὅσον τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ἡσυ-
χίαν, τὴν εἰρήνην. Διὰ νὰ διατηρῇ, φαί-
νεται, εἰς τὴν θείαν, τὴν ἐλυμπίαν γα-
λήνην τὸ πνεῦμά του, εἶχε νὰ ἀνάγκην νὰ
καταπονή, νὰ τυραννῇ διαρκῶς τὸ σῶμα
του. Δι' αὐτὸ δὲν ἠδύνατο οὐτε στιγ-
μήν. Τοξείδια, ἀγῶνες, ἐπαναστάσεις,
πόλεμοι, περιπέτειαι, τολμήματα, κιν-
δυναι, ὀρίχμοι. Ἰδοὺ ἡ ζωὴ του, ἀφ' ὅ-
του ὄγῃεν εἰς τὸν κόσμον, — ἕνας νέος
εὐμορφος, δυνατός, γενναῖος, πλούσιος,
μετ' ὀνὴν ὄνομα καὶ μεγάλην καρδίαν.

Μὲ ὅλ' αὐτὰ ἦτο καὶ ποιητής. Ἰ-
σως μάλιστα ἦτο καὶ ποιητὴς δι' ὅλ'
αὐτά... Καὶ ἐκτὸς τῆς ζωῆς του, ποῦ
αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν, ὅπως τοῦ ἀληθινότη-
τος Μαβίη, ἦτο τὸ καλλιτερόν του ἔρ-
γον, ἔγραψε καὶ ὡραῖα πρωτότυπα ποι-
ήματα, κομψὰ καὶ ἀρμονικά, καὶ μετέ-
φρασεν εἰς λαϊκὸν δημοτικὸν στί-
χον τὴν «Ἀντιγόνην» τοῦ Σοφοκλέους.
Τὸν ἐνδιέφερον τόσο οἱ σωματικοὶ ἀγῶ-
νες ὅσον καὶ οἱ πνευματικοί, καὶ ὅπως
ἐφόρει τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ὡς ἀλυτῶ-
ν

«Οι δύο αντίπαλοι κατεγίνοντο με τ'ελάχιστον...» (Σελ. 150 στ. γ').

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

«Όταν εκάθησεν εις την ύψηλὴν της θέσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖσε νὰ βλέπῃ ὅλην τὴν πεδιάδα, καὶ ἀποπνεύσει-θεσαν ὀπίσθεν τῆς αἰ ὑπασπίστει, οἱ δύο ἀνταγωνιστὰὶ προσήλθον νὰ ὑποκλιθεῖν ἐνώπιον τῆς Μεγαλειότητος Τῆς καὶ νὰ τῆς ἀναγγείλουν, ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα διὰ τὴν κούρσαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν διωργάνωσαν διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν, κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ τῆς εἶχαν δώσει πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων εἰς τὸ Τρανόν.

Ἡ βασιλίςσα εὐχαρίστησε τοὺς αὐτοὺς τῆς δι' ἑ ὡς μεριμνῶντες καὶ ὁ δούξ Ἀρτουά ἡτοιμάσθη νὰ δώσῃ τὸ σὺ θημα τῆς ἐκκινήσεως.

— Καβαλλικεύσατε, κύριοι! εἶπεν.

Ἐφεραν εἰς τὸν μορφήν Κονφλάν τὸ ἄλογόν του, θαυμασίως σελλωμένον καὶ στολισμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπήδησε μετὰ τὴν συνήθη του δεξιότητά. Πιήσιον τοῦ ἡ θῆ κ' ἐστάθη ὁ Μπόμπης, καβαλλικεύων τὸν Πέρτενερ.

Όταν τὸ καινὸν καὶ ἡ αὐτὴ εἶδαν τοὺς δύο ἀνταγωνιστάς, ἐξεβράχτην εἰς γέλωτα.

Ἡ ἀντίθεσις ἦτο τόσο μεγάλη (*) μετὰ τοῦ μεγάλου συνταγματάρχου καὶ τοῦ μικροῦ τζοκεῖ, ὥστε κατ' ὀρχας, ἐνόμισαν ὅτι πρόκειται περὶ ἀστεϊότητος.

Μετὰ τὴν χινομένην του φωνὴν καὶ μετὰ τὸν μισοθυμωμένον καὶ μισοσκαμπτικόν, ὁ μαρκήσιος Κονφλάν ἐφώνησε πρὸς τὸν Λωξέν:

— Μετὰ κρίνετε, κύριε, ἀνάξιν νὰ τρέξω μαζί σας καὶ βῆτε στὴ θέσιν σας αὐτὸ τὸ παιδί;

— Μαρκήσιε, ἀπεκρίθη ὁ δούξ εὐγενῶς, σὺς παρακαλῶ νὰ μὴ τὸ θεωρήσετε διόλου ὡς προτροπὴν. Καὶ αὐτὴν

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλον σελ. 149.

συμφωνίαν μας, κάμνομεν σήμερον κούρσαν ἀγγλικήν, ἐπομένως συμμορφώμαι μετὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ὅπου τὰ ἄλογα τῆς κούρτας καθάλλικι-ύονται ἀπὸ τζοκεῖ.

Ὁ λόγος Πέρου, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησιάζει διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν συμπατριώτην του Μπόμπης, ἐπενέθη ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ εἶπε:

— Μαρκήσιε, ὁ δούξ ἔχει δίκιο. Ἔτσι γίνονται ἡ κούρσες εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Διαβάστε τοὺς κανονισμοὺς τοῦ Τζοκεῖ-κλιούμπ.

— Πιθανόν! ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος Κονφλάν ψυχρῶς. Ὅπως δὲ ἤρθε, ὁ δούξ

«Παλινθροπε! ψεύτη! μασκαρά!...» (Σελ. 161 στ. α')

ὅλ' μάθη πῶς ἐντὸς ὀλίγου γάνει κανεὶς τριακοσίαις χιλιάδας λίβρες... εἰς τὴν Γαλλίαν!

Καὶ ὁ συνταγματάρχης ἐπροχώρησε μετὰ τὸν ἵππον του μέχρι τοῦ σήματος τῆς ὀφειτῆρας.

Ἀπὸ τὸ ἔργον φαίνεται ὁ τεχνίτης.

Ὁ Μπόμπης ἐπροχώρησε καὶ αὐτὸς καὶ ἐστάθη ἀπαθείστας.

Ὁ δούξ Ἀρτουά ἐκατέβασε τὸ μπα-

στούνι του. Ἦτο τὸ σὺ θημα. Οἱ δύο ἵπποις ἐξεκίνησαν.

Αἱ προβλέψεις τοῦ πληθους ἐφάνησαν εἰς ὀρχῆς ἐπαληθεύουσαι: Ὁ Κονφλάν, ἐκκινήσας μετὰ μακροῦ καλπασμόν, πρῶτη γένη ἀμέσως κυλάχιστον νατὰ πεντακοσίας ὀρχαῖς τοῦ Μπόμπης καὶ τοῦ Πέρτενερ.

Φωναὶ καὶ γέλια ἐχαίρετσαν τὸ ἀναμεινόμενον τοῦτο ἀποτέλεσμα, καὶ ἤδη οἱ φίλοι τοῦ δούξ Λωξέν ἦσαν καταλυπημένοι διὰ τὴν βεβαίαν ἀποτυχίαν τοῦ κυρίου τῶν, ὅταν ἐξαφνὰ εἶδαν θάλαρα παράδοξον.

Ὁ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκρατοῦσε τοὺς γαλινούς μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν, ἄφισε διαμῆς τὸν Πέρτενερ ἐλεύθερον, καὶ τὸ θαυμάσιον ζῶον, ἐξορμήσας ὡς βέλος, κατέφθοκεν ἐντὸς ὀλίγου τὸν ἀντίπαλον.

Ἰπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ ἐκθόμβου πληθους, τὸν ἐπέρασε μετὰ σύνταμον ἀγῶνα καὶ ἐφθάσε πρῶτος εἰς τὸ τέρμα, ἀφίνων πολὺ ὀπίσω του, ἐξηντλημένον, τὴν πτωχὸν ἀραβικόν, τὸν ὁποῖον εἰς μάτην ὁ μαρκήσιος Κονφλάν, μακροῦ, ἐκτυποῦσε μετὰ τοὺς πτερνιστήρας καὶ τὸ μασίγιον!

— Χίπ! χίπ! οὐρρά! ἐφώνησε καὶ αὐτὸ ἀγγλικὸν ἔθνος τὸ πληθὺς.

Καὶ οἱ ὀλιγώτερον καταγινόμενοι μετὰ τὰ ἄλογα καὶ τὰς ἱπποδρομίας, ἐθαύμασαν τὸ ὑπέροχον ἀλγῶν τρέξι-μιν τοῦ Πέρτενερ, ὁ ὁποῖος ἐφάνετο κινούμενος ὡς δι' ἐλατηρίου, καὶ ὡς καὶ τὴν ψυχρομίαν καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ μικροῦ τζοκεῖ, ὁ ὁποῖος ὠρισμένως ἤξευρε νὰ καθάλλικεῖ, πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὸν μεγαλόσωμον συνταγματάρχην.

Κ' ἐν ἄλλο ἀπρόσπιν ἐπῆλθε νὰ συμπληρώσῃ τὸν ὀρίαν τοῦ Μπόμπης καὶ τοῦ δούξ:

Ὁ αἶρνος, αἶθριος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐσυνέφισε ἐξοφῶς, καὶ ἔνα μεγάλο σύννεφον ἐξεβράχη εἰς ραγδαίαν βρῆξιν ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ ἀγῶνος.

Ὅπως ὅλα τὰ πράγματα, ἄ. θρωποὶ καὶ ζῷα, ἐβράχη καὶ ὁ πτωχὸς ἀραβινός, ὁ ἄλλως τε κατατρωμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμον. Καὶ τότε ὁ κόσμος εἶδε κατὰ ἄλλοκοτον. Ἰπὸ τὴν διπλὴν ἐπίδρασιν τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἰσχυροῦ, τὸ ἄλογον τοῦ μαρκησιῶν Κονφλάν ἤρ-χισε νὰλλάξῃ χρώματα. Να, καλέ, βέλα!... ὁ περίημος Πέρτενερ ἐξεβόρυν!

Μή-ως δὲν τὸ προσεῖδεν ὁ Τσὸρλεϋ;

— Φθάνει νὰ μὴ βρῇ! εἶπεν εἰπῇ.

Διαδοχικῶς τὸ μαῦρον ἄλογον ἔγεινε σκολατί, σκατερόν καὶ τέλος ἀσπρον λερωμένον, — οἱ κτερόν θάλαρα ὑπὸ τὴν ραγδαίαν βροχὴν.

Όταν ὁ μαρ ἡρως, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἤδη πεζέσθῃ, εἶδε τὴν κατάστασιν τοῦ

ζώου του, ἐνόησεν ἀμέσως τὴν ἀπάτην, τῆς ὁποίας εἶχε γίνῃ θύμα. Κ' εὐτυχῶς διότι εὐρίσκει τέλος κάποιον διὰ νὰ ξεθυμάνῃ, ὥρμησεν εἰς τὸν ὀρίον τῶν ὑπηρετιῶν, ὅπου προσεπάθει νὰ κρυφθῇ ὁ Λωξέν, καὶ ἤρχισε νὰ τὸν κυττᾷ ἀνηλεῶς μετὰ τὸ ματτιγιόν του, δείχνων τὸν ψευδο-Πέρτενερ καὶ φωνάζων:

— Παλινθροπε! ψεύτη! μασκαρά! κλέφτη! ληστή! ποῦ μοῦ πῆρες ἐκτὸ σκοῦδα γὰ νὰ μοῦ πουλήσῃς ἕνα μαῦρον ἄλογον ποῦ ξεδάφει μετὰ τὴν βροχὴν!.. Ἀὐτὸς, μωρέ, εἶνε ὁ Πέρτενερ!... Κ' ἐμένα πῆρες νὰ γελᾷς!.. Νά, μασκαρά! ψεύτη! παλινθροπε!..

Ἐβόησε νὰπασάσουν τὸν δυστυχῆ ὑπηρετὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ μαρκησιῶν, ἡλῶς, εἰς τὴν ἐνότητον ὀρχήν του, ὅλ' τὸν ἐτελείωνεν ἀπὸ τὸ ζῆλον.

Κατὰ τὸ ἔθιν διαστήμα, ὁ Μπόμπης

ἐδοκίμαζεν ἀπειναστικῶς τὴν χερὰν τῆς ἱκανοποίησεως καὶ τὴν μέσην τοῦ ὀρι-αμβου. Ὅλοι συνωθούντο τριγύρω του ὡς θαυμασταί, ἀκόμη καὶ ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι πρὸ ὀλίγου τὸν ἐμυκτηρίζαν καὶ τὸν περιγελοῦσαν.

Καὶ ἰδοὺ ἐξαφνὰ, ὁ δούξ Λωξέν διασχιζέει τὸ πληθὺς, παίρνει τὸν τζοκεῖ του ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὸν λέγει μετιδῶν:

— Ἀκολούθει με, Μπόμπης! ἡ βασι-λισσα ἐπιθυμεῖ νὰ σε παρουσιάσῃ διὰ νὰ σε συγχρῇ!

Ποῖα τιμή!

Συγκεινήμενος, ὁ μικρὸς Ἀγγλος ἀνῆλθε πρὸς βαλμίδας τῆς βασιλικῆς ἐξέδρας, ἡτπάσθη τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τὸ εἶπενεν ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, καὶ ὅταν κατέβη, ἐχαίρετῖσθ ὑπὸ τοῦ πληθους μ' ἐπεσημίας φρενιτιώδεις.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ μικρὸς

Τζοκεῖ ἦτο «ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας». Ἀλλὰ καὶ ὁ δούξ Λωξέν δὲν εἶχε χάσῃ βέβαια τὴν ἡμέραν του.

Ὅχι μόνον ἐκέρδιζε πρὸς τριακοσίας χιλιάδας τοῦ στοιχήματος ἀπὸ τὸν κ. Κονφλάν, ἀλλὰ καὶ πεντακοσίας ἀκόμη χιλιάδας ἀπὸ ἄλλα στοιχήματα μετὰ διαφόρους μεριστάνας.

Χόρις εἰς τὸν μικρὸν του τζοκεῖ, ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, ἐνίσχυσε τὰ οἰκονομικά του, ὥστε νὰ ἔχῃ ὅχι μόνον ἰσοζύγιον, ἀλλὰ καὶ περισσεύμα σημον-τικόν.

Ὁρισμένως ὁ Καλιόστρος τῷ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ἐπροφήτευεν ὅτι τὸ παιδί ἐκείνο, ποῦ τὸ ἐκέρδισεν εἰς τὰ χροιά, θὰ τῷ ἐφρε τύχην καὶ θὰ τὸν ἐσωζεν ἀπὸ μίαν δυσχερίαν.

Τέλος τοῦ Α' Μέρους

(Ἐπεται συνέχεια)

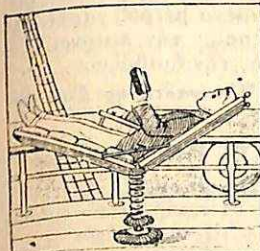
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὁ νέος Ζο-Ζό.

Κάποτε βέβαια θὰ ἠκούσατε διὰ τὸν Ζο-Ζό, τὸν περὶ τὸν σκυ-νὶ ὁ ὁποῖος περὶ-χρῆται δι' ὅλον τὸν κόσμον—καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα—ὡς ἐν ἀπὸ τὰ περιεργό-τερα τέρατα τῆς φύσεως. Ὁ πρῶτος ἐκείνος Ζο-Ζό ἀπέθανε πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ἀλλὰ τώρα ἐξέφωτισεν ἕνας ἄλλος ποῦ κάμνει τὸν γύρον τοῦ κόσμου. Λέγουσιν ὅτι εἶνε συγγενὴς του, —ἀπὸ τὴν ἰδίαν ρωσικὴν οἰογένειαν, —καὶ πραγματικῶς τοῦ ὁμοιάζει πολὺ.

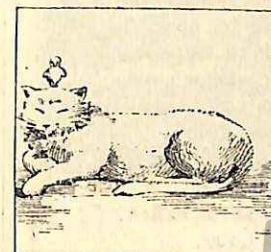
Σωτήριον μηχανήμα

Ὅσοι ἐνέχῃ ἡσθε ἀπὸ τὴν θάλασσαν ὅταν ταξιδεύετε, παραγορηθῆτε. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπενοήθη ἕνα σωτήριον μηχανήμα ποῦ ὁποῖον καταργεῖ τὴν ναυτίαν. Εἶνε αὐτὴ ἡ κλινικοπολυθρόνα (κουσέζα) ποῦ βλέπετε εἰς τὴν ἀπάναντι εἰνὸς α'. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κινήτῃ μέρη, σχηματιζόμενα ἀμβλείαν γωνίαν, τῆς ὁποίας ἡ κεντρὴ στήριξη καὶ ἐπὶ ἐλατηρίου (σούστας). Οὕτω πῶς παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις τοῦ σὰ ευρέμενου ὑπὸ τῆς τρι-μίας πίοις, καὶ διατηρεῖ τὴν ἰδίαν πάντοτε θέσιν. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε, ὅτι

ὁ ἐπ' αὐτῆς ἐξηπλωμένος δὲν αἰσθάνεται τὸν ἀντίκτυπον ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἀνα-κίττει τὰ ἐντόσθια καὶ φέρει τὴν ζάλην καὶ τὴν ναυτίαν.

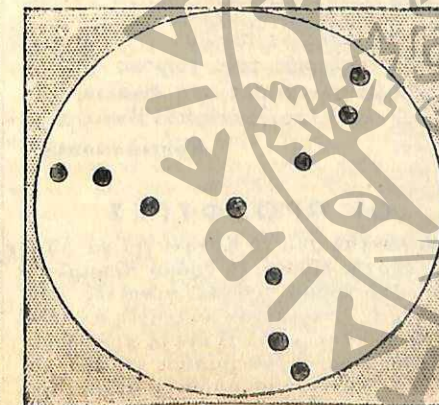
Παράδοξος φίλια

Ἡ κ. Γουδ εἰς τὸ Neasden ἔχει μίαν γάταν, ἡ ὁποία τρέφει φιλίαν πρὸς ἕνα κοτο-πουλάκι. Τὸ ἀφίνει νὰ κάθεται εἰς τὸ κέφῳ τῆς ἡ νὰ χώνεται ἀπὸ κάτω τῆς, ὡς ὑπὸ τὴν μη-ρικὴν πέφυκα, καὶ δὲν αἰσθάνεται τὴν ὄρεξιν νὰ τὸ φάγῃ, αὐτε ὅταν πλησιάζῃ, εἰς τὸ σόφον τῆς! Ἡ φίλια αὐτῆς τῆς γάτας καὶ τοῦ πουλιτοῦ εἶνε τῶντοι πρωτοφανῆς.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α'. Γεωμετρικὸν πρόβλημα

Ἰδοὺ ἕνας κύκλος ἐντὸς τοῦ ὁποίου

ὑπάρχουν δέκα μαύρα σημεῖα. Ζητεῖται νὰ χαραχθῇ ἐντὸς τοῦ κύκλου αὐτοῦ τρεῖς ἄλλοι κύκλοι ἴσοι καὶ διασταυρούμενοι αὐτῶς, ὥστε ὅλα τὰ μαύρα σημεῖα τὰ χωρίζονται μετὰξὺ τῶν ἀπὸ μίαν γραμμὴν.

β'. Παίγνιον

Ἐσθλήν ὑπὸ τοῦ Φάωνος

0 1 1 1 2 2 4 8 9 9

Με τοὺς ἐνδεκα τοῦτους ἀριθμούς νὰ σχηματισθῇ τρεῖς ἐνδοξοὶ διὰ τὸν Ἑλλη-νισμὸν χρονολογία.

γ'. Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐσθλήν ὑπὸ τοῦ Νέου Λογοθέτου

L' n' c' s' e' d' n' d' l' in' u' tr' e.

Νῦν ἀγνοῶ ἡ Γαλλικὴ αὐτὴ παροι-μία καὶ νὰ εὐρεθῇ ἡ ἀντίστοιχος Ἑλ-ληνική.

Ἀγλῶσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστής ἡ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς, πρὸς Ἑλλάδας καὶ τὸ Ἑξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, δόξος Εὐδοκίμου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του μετὰ μίαν δεκάδραν ἢ μετὰ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὁλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγρά-φωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητᾶς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 18ου φύλλου

α.) Ἀέρισα, Ἀλμυρός, Βέλος, Με-λέωρα, Φάραλα. — β.) Pauvrete n' est pas vice. — γ.) Στέργε μὲν τὰ πορόντα, ζῆτε δὲ τὰ βελτίω.

Ιδὲ τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κεφ. Β

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ὅρες τώρα καθόυνταν, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ χαρτιά πού κρατούσε, κ' ἔβλεπε τὴς σε'ρες ἐκείνες ὅπου ἦταν ζωγραφισμένη ὁλη' του ἡ παιδικὴ ζωὴ.

Μέσα στὴν κάμαρὴ του φαντάζονταν τὸν μικρὸ κητὸ ὅπου εἶχε μεγαλώσει, ὅπου πέρασε τὴς πρὶ ἐντυχιμένους του στιγμῆς. Ἐβλεπε ἀνάμεσα στὰ σοβαρὰ μαύρα ἐπιπλά ὅλα τὰ χρόνια νὰ περνοῦν ἓνα-ἓνα καὶ νὰ τοῦ φέρονται ἀπὸ μιὰ εὐτυχιμένη στιγμὴ, παληά, πολὺ παληά.

Νά, ἔβλεπε τὸν πρῶτό του φίλο, τὸν Μπῶπ, τὸν σκύλο τοῦ μπαμπά, πού κά-
ποτε μαζί φύγανε στὸ δάσος καὶ τοὺς γύρευαν ἔπειτα... Τώρα πέθανε κ' αὐτός, ὅπως ὅλα χάνονται, γιὰ νὰ θοῦν ἄλλοι φίλοι, μὴ ὅχι σὺν τὸν σκύλο ἐκεῖνο. Νά... αὐτὸν κ' ἂν τὸν μάλλωνε κοιμάτι, πάλι σὲ λίγο ἐρχόνταν νὰ τοῦ γλείψει τὰ χέρια καὶ νὰ τὸν σύρει στὸ σπῆτι, γιὰτὶ ὁ ἥλιος εἶχε φύγῃ κ' ἔκανε κρύο... Μὰ οἱ ἄλλοι;...

Καὶ τὰ στεγνὰ του μάτια δάκρυσαν μ' ἄντρος στὴν ζωντανὴ αὐτὴ, περασμένη εἰκόνα....

Ἀγαπάτε τὴν γλυκεῖα αὐτὴ θεῖ, πού λέγεται ἀνάμνησις. Αὐτὴ μᾶς χαρίζει στιγμῆς γλυκεῖες, μᾶς κάνει εὐτυχεῖς ὅπως πρῶτα, μᾶς πηγαίνει μακριά, στὸ χάος τῶν περασμένων.

Καὶ οἱ βοῦμοι τῆς θεᾶς αὐτῆς δὲν εἶνε μακριά... Ἐνὰ δάκρυ πεσμένο σὲ μικρὸ ἀνθάκι, μιὰ μικρὴ γαστρί ἀνάμεσα στὰ κίτρινα κίτρινα φύλλα ἐνὸς βιβλίου, εἶνε λιβάνι ἀπ' τὰ καλλίτερα· καὶ στοὺς φανταστικούς καπνοὺς ἀνοίγει ἡ σκηνὴ τῶν περασμένων.

Ὡ! εἶνε καλὴ ἡ θεὰ αὐτὴ, ἀγαπᾷ τὴν!..

Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ

Ο ΓΕΛΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Νά, φίλοι μου, μιὰ ἀδυναμία πού ἔχω, νὰ μὴ γονεύω τὸν ἄνθρωπο πού γελᾷ. Νά μὲν ἡ σημερινὴ ἐποχὴ ἀνεγνώρισε τὰ δικαιώματα τοῦ γέλωτος, ἀφοῦ καὶ οἱ διασημότεροι ἱατροὶ λέγουν, ὅτι ὁ γέ-
λως ἀνοίγει τὸ διάφραγμα, δίδων αἰσθη-
μα εὐεξίας, τονώνει τὸν οργανισμόν ἐν γένει καὶ δυνάμει τὰ νεύρα, τοὺς μῦς καὶ τὸ πνεῦμα ἀκόμη. Ἐν τούτοις ἐγώ, ὅταν ἀκούω νὰ γελοῦν μὲ κάτι σαρκασ-
τικά γέλια, χάλι χάλι χάλι, μοῦ φαίνεται σὰ νὰ μοῦ δίδουν γροθιὲς εἰς τὸ στο-
μάχι. Ἐκεῖνα πάλιν τὰ ἐνεργιστικὰ χί! χί! χί! πῶς σὰς φαίνονται; εἶνε νὰ τηρῇ κανεὶς ἀπογοὴν στάσιον, ὅταν γελᾷ ἄνθρω-
πος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Νά εἶσαι ρομαντικός, (καὶ καθὼς ξεύρετε, κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, ὅσοι προσποι-
οῦνται ἡ πάσχουν ἀπὸ ρομαντισμόν, προξενοῦν τὸσον γέλωτα, ὅσον καὶ οἱ μεθυσμένοι), καὶ νὰ κόψεις νὰ γελοῦν! Δὲν ἔχω δίκην; Μὰ ἐπιτέλους πῶς θέλετε νὰ χωνεύω ἓνα ἄνθρωπον πού γελᾷ, ἀφοῦ

καὶ σεις οἱ ἴδιοι θὰ γελάτε τώρα εἰς βά-
ρος μου μ' αὐτὰ πού γράφω; Ὡ! αὐτὸ
πλέον εἶνε ἀνυπόφορον,—καὶ παύω.

Μικρὸ Χελιδονάκι

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΜΑΣ

1. Στὴ Μητρόπολι.

Στὰ μαύρα ἡ χρυσοποικιλτὴ
ἡ ἐκκλησίᾳ μᾶς νύτῃ...
Φέραν νεκρὸν τὸν Βασιλῆα
στὰ μητρικὰ τῆς στήθῃ.

— Τώρα, πού ἡ δόξα μᾶς γυρνᾷ ἡ

παληά.

Τώρα μᾶς σκότωσαν τὸν Βασιλῆα.

Βαθεῖα σιγὴ μεσ' στὸν ναό,
νεκρώσιμη γαλήνη...
Κάποιο μυστήριον τ' ἀμυδρὸ
καμπόφωτο τοῦ δίνει.
Δὲς κ' εἴν' πελώρια, μαγικὴ σπηλιά,
Πού τάφος γίνηκε τοῦ Βασιλῆα.

Σιὰ στὸ νεκροκράδωτο,
σὺν ὑπερκόσμοι λύχνοι,
Λευκὲς λαμπάδες τρεμοδοῦν.
Τάχνος τους φέγγος ἔρχεται
Χλωμὲς ἀχτίδες, νεκρικὰ φιλιά,
Στὴν κρύα μορφή τοῦ ὠραίου Βασιλῆα.

Στεφάνια γύρω δλάνδιστα
βαρὺ μῦρο σκορπίζουν,
Δάφνες καὶ νεκρολούλουδα
τὸ φέρετρο στολίζουν.
Κι' ἡ Γαλανόλευκη στὴν ἀγκαλιὰ
τὸν σκοτωμένο σφίγγει Βασιλῆα.

Τέσσερα χρυσοστόλιστα
πανύρηρα παλληκάρια
Μὲ τὰ σπαθιά γυρτὰ στὴ γῆ,
βραχμέν' ἀπ' τὰ θεκάκια,
Ζωνταν' ἀγάλλονται, δίχως λαλιά,
Φρουροὺν τὸ λείψανον τοῦ Βασιλῆα.

Καὶ τῶν σημαντῶν ἀγοικῆς
μονότονους τοὺς ἤχους
Ν' ἀντιλαλοῦν πένθημα
στῆς ἐκκλησίᾳς τοὺς τοίχους
Σὺν μοιρολόγι μεσ' στὴ σιγαλιά,
Πού κλαίει τὸ θάνατον τοῦ Βασιλῆα.

Κρητικοπούλα

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Περωνώντας ἀπὸ τὸ Κονάκι γιὰ νὰ πᾶμε
στὴν ἐσχόχ, εἶδαμε τὸ δρόμο πλημμυρι-
σμένο ἀπὸ κόσμο· ἄνδρες, γυναῖκες, παι-
διὰ, γέροντες, περιμένον διαταγὴς ἀπ' ἔξω
ἀπ' τὸ διοικητήριον. Ἦσαν οἱ πρόφυγες
πού τοὺς ἔφεραν ἓνα βαπόρι γεμάτο καὶ
πού τοὺς ἔβγαζαν με μαουδὲς ἔμποδες στὸ
Κονάκι. Ἦσαν ἡ μόνῃ σκηνὴ πού ἔβλεπα

ἀπ' τὸν πόλεμον. Τὸ θέαμα ἦταν συγκι-
νητικόν, ἂν καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐχθροὺς
μας. Μ' ὅλη τὴν φιλοπατρίαν μου, δὲν μπο-
ρεσα νὰ μὴ λυπηθῶ αὐτοὺς τοὺς δυστυ-
χεῖς, πού ποῖος ξέρει πόσες μέρες εἶχαν
νὰ φάγουν. Ἀλλ' εὐθὺς ὁ νοὺς μου πέ-
ταξε μακριά, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, σὲ
μιὰ σκηνὴ πολὺ πρὶ συγκινητικὴ. Εἶδα
δρόμους βαμμένους ἀπὸ τὸ αἷμα σφαγμέ-
νων γυναικῶν καὶ παιδιῶν, καὶ γεμάτους
ἀπὸ σκοτωμένους ἀδελφούς μας, καὶ τότε
ἐσύγκρινα τῆς δυὸ σκηνῆς καὶ εἶπα μὲ
τὸ νοῦ μου: Δόξα νῶτον τὰ παιδιὰ τῆς
μεγάλῃς μας πατρίδος πού ἐκδικοῦνται
τὰ παθήματα τῶν προγόνων τῶν τῶρον
γενναίως καὶ εὐαγγελικῶς!

Δύναμις τῆς Θελήσεως

ΕΙΣ ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Τὸ ἀτμόπλοιο ἔχει ἀρτίξῃ πρὸ πολλοῦ,
γράφματα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μοιράζον-
ται, οἱ ἄνθρωποι πηγαίνουν ἓνας-ἓνας,
εἰς τὸ παραθυράκι ἐκεῖνο καὶ ρωτοῦν ἂν
ἔχουν γράμμα. Πηγαίνει εἰς μαθητὴς καὶ
ρωτᾷ ἂν ἦλθε γράμμα ἀπὸ τοὺς γονεῖς
του, πού εἶνε στὴν Αἴγυπτον καὶ πού ἔχει
τώρα τρεῖς μῆνας νὰ λάβῃ, ἀλλὰ τίποτε!
καὶ φεύγει μὲ τὸ πρόσωπο μελαγχολικόν,
γεμάτος θλίψι. Πηγαίνει καὶ μιὰ γοητοῦ-
λα καὶ ὄντᾳ, καὶ παίρνει ἓνα γραμμα-
τάκι μικρὸ, καὶ μοῦ λέει νὰ τῆς τὸ δια-
βάσω. Ἀνοίγω καὶ διαβάζω: «Ἀγαπητὴ
μου μητέρα, τώρα μόλις ἔφερα αἰχμα-
λώτους εἰς τὴν Πρέβεζα. Τὴν τετάρτην
ἐρχομαι κ' εἶ. Σὲ φιλοῦ γιὰ 6 ἡμέρας ἁ-
κόμα, ὁ υἱός σου Κώστας».

Τῆς τὸ δίνω καὶ φεύγει χαρούμενη.
Παίει ἄλλος καὶ ὄντᾳ, κ' ἄλλος, κ' ἄλ-
λος, καὶ ἄλλοι φεύγουν μὲ τὸ μούρη χα-
ρωπά, καὶ ἄλλοι μὲ θλιμμένα. Πόσο κο-
στίζει ἐκεῖνο τὸ παραθυράκι! Ἄλλους κά-
νει νὰ χαίρονται, κ' ἄλλους νὰ θλίβον-
ται. Πᾶν καὶ γὰρ νὰ ρωτήσω καὶ βλέπω
ἓνα μακρὸν δεματάκι στὰ χέρια τοῦ δια-
νομέως, περιτυλιγμένο μὲ ὅς χαρτί. Λέ-
γω εἶνε ἡ Διάπλασις τὴν παίρνω, τὴν
ἀνοίγω, τὴν φιλοῦ, τὴν διαβάζω...

Ἐπαναστάτης Σάμιος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς χημείας.
Καθηγητής:—Τί θὰ συμβῇ μὲ τὸν χρυσόν,
ἂν τὸν ἀφύσμεν ἐξω εἰς τὸ ὑπερθερ-
μαθῇ;—(Ὡς τὸν κλέψουν, κυρίε!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρους τῆς Ἐλευθερίας

Μιὰν φίλν τῆς Διαπλάσεως

Κάποτε τὴν ρωτοῦν,

Ποιὰ ζωὰ κατοικεῖται

Κυρίως τὴν ἐνοχλοῦν;

Κ' ἐκείνη ἀποκρίνεται

Χωρὶς μεγάλῃ σέβῃ:

—Μὰ...ποὺ πολὺ τὸ πᾶνός μας.

Κανεὶς σὺν τῷ... χαϊδέψῃ!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀληθινοῦ Ἑδωδόνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐνριπιδίου
τὴν 9ην Ἀπριλίου 1913.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ἀγαπητὰ μου παι-
διά! Σήμερα πού σὰς γράφω εἶνε Μεγάλη
Τρίτη. Ἀλλὰ ὅταν θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ φύλ-
λον, θὰ εἶνε Πάσχα. Μὲ ὑγίαν λοιπὸν καὶ
μὲ χαρὰν. Τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης, στέλλω εἰς
ὅλους. Καὶ τοῦ χρόνου!

Νά καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ ἀγαπητοῦ μας Κω-
σταλῆ, τῆς 25ης Μαρτίου. Δημοσιεύεται
ἐπειδὴ ἔβραβεύθη ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν».
Ἀλλὰ θὰ τοῦ ἀξίξῃ νὰ δημοσιευθῇ κ' ἐπειδὴ
διέπρεψεν εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον. Ἐτραυμα-
τίσθη μάλιστα εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ μόλις
τώρα ἀναρρώσας, τελείως, μετετέθη εἰς τὸν
στρατὸν τῆς κατοχῆς Χίου.

Ποῖός μοῦ στέλλει ἓνα διήγημα.—Τὸ τε-
λευτάτον τοῦ γράμματός—μὲ τὸ ψευδώνυμον
μόνον Τριφύλλι; Δὲν τὸν γνωρίζω. Εἶνε συν-
δρομητής; Εἶνε ἀναγνώστης; Τὸ στέλλει διὰ
τὴν Σελίδα Συνεργασίας; Ἀς ἐξηγηθῇ.

Ὁχι δὲ, Φάων! Ἡ Κρινιώ τῆς Κρινιώ...
Πῶς ἐφαντάσθη, ὅτι θὰ ἔλεγα ποτὲ τῆς...
Κρινιώ; Δὲν συμφωνῶ ὅμως ὅτι ἡ Κρινιώ...
τὴν ὅπου ἔχεις διαβάσει γαλλικά, εἶνε πού
παιδικόν. Φρονῶ, ὅτι καὶ τὰ μεγαλύτερα παι-
διὰ θὰ τὸ διαδύξουν, καὶ αὐτὰ μάλιστα μὲ
περισσότεραν εὐχαρίστησιν.

Ἡ Λαφροστεφὴς Σημαία εἶχε πολὺν και-
ρὸν νὰ μοῦ γράψῃ. Ἀλλὰ μὲ τὸ δίκτυο τῆς.
Τὸν ἀδελφόν τῆς καὶ ἐνέα ἀκόμη ἐξαδέλφους
τῆς εἶχεν εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον. Φαντασθῆτε
λοιπὸν τὰς ἀνυστάς τῆς, τὰς ἀγωνίας τῆς.
Ὁ νοὺς τῆς ἦτο ὅλο ἐκεῖ. Τώρα μόλις ἔσ-
χασε καὶ ἔσπευσε νὰ μοῦ γράψῃ. Καὶ τι ὡ-
ρατον πού εἶνε τὸ γράμμα τῆς! Ἀς ἐλπίσω
ὅτι θὰ μοῦ γράψῃ τώρα τακτικά.

Ἀνθρώποις, χαίρω πολὺ πού ἔγινες καλὰ.
Μὲ κατεγοητεύσαν αὐτὰ πού μοῦ γράφεις, καὶ
λυπηθῆκα μόνον πού διέκοψες τὸσον γρήγορα
τὴν ἐπιστολήν σου ἀπὸ ἐξόσος μὴ μὲ χαλίσῃς.
Μὴ δὲν εἶπα, ὅτι τὰ γράμματα τῶν φίλων
μου δὲν μὲ χαλίζουν ποτέ;

Ψαροπούλα τῆς Λέσβου, σ' εὐχαριστῶ δι'
ὅσα γράφεις. Ἡ ἰσχυρὸς ὅμως τοῦ ψευδωνύμου
σου ἔλγῃ τὴν 30 Νοεμβρίου, ὅπως ὅλων τῶν
ψευδωνύμων τοῦ 1912. Ἀν ὁ δὲ λειπὸν νὰ
τὸ ἔγῃς καὶ φέτος, πρέπει νὰ τὸ ἀνανέωσας.

Ὁ Φαιδρὸς Ἀδάμις, Νησιωτοπούλα, εἶνε
πάντοτε συνδρομητὴς μου, δὲν ἐξέφυγε ὅμως
διὰτὶ ἔχει πολὺν καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ ἢ νὰ
μοῦ στείλῃ κανένα διήγημα. Αἱ περὶ ὧν ἔ-
ρωτῶς δὲν εἶνε πλέον συνδρομητρίαι. Αἱ λύ-
σεις σου λαμβάνονται τακτικά.

Ἐντυχιμένον τὸ πρωταπριλιάτικο τῆς Ἀ-
μαρυλλίδος. Πολλοὶ ἔρχονται εἰς τὸ γραφεῖόν
μου ἢ μοῦ γράφουν ζητοῦντες τὸ Ἐγκόλιον
τῆς. Λοιπὸν καὶ τοῦ χρόνου!

Μοῦ τὸ εἶπες, Τέλλε Ἀγρο, καὶ τὸ ἔφερα
ὅτι ἡ ἰδέα δὲν ἦτο ἰδική σου, ἀλλ' ἐνός ἄλ-
λου φίλου μου πού τὴν ἐπρότεινε ἄλλοτε.
Ἀλλὰ τί σημαίνει; Μήπως διὰ τοῦτο εἶνε
ὀλιγοῦτερον ἀνεφάρμοστο; Λοιπὸν, σύμφω-
νι. Ἀπ' ὅσα θὰ μοῦ στέλλῃς, θὰ δημοσιεύων-
ται ὅσα θὰ κληρώνονται, χωρὶς παράπονον
πλέον ἐκ μέρους σου. Νὰ τὸ ξέρῃς ὅμως, ὅτι
ἂν ἀθετήσῃς τὴν υπόσχεσίν σου αὐτὴν, δὲν θὰ
σοῦ ξαναπαντήσω εἰς παράπονον.

Ἦνυχ ὑπ' ὅφει μου καὶ τὰ δύο ὠραιότατα
γράμματά σου, Μεγάλη Καρδιά. Ἡ ἀποστολὴ
ἀπ' ἐξὸ γίνεται τακτικὰ φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ
διανομὴ ὑπὸ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Ταχυδρομείου
δὲ ἐμποδίζεται. Θέλει νὰ σοῦ τὰ στέλλω
Poste Restante Française (ἢ εἰς τὴν
Κρητικοπούλαν, τὸ Κῦμα καὶ τὸν Χαρβάθ-
αν, ὅτι τὸσον σοῦ ἀρέσουν τὰ ποιήματά σου
δημοσιεύουν εἰς τὴν Σ. Σ. Σ., ὥστε τὰντι-
γράφεις εἰς τὴν συλλογὴν σου.

Σημαιοφόρος Ἑλλήν, ἐνόμισα ὅτι αἱ ὡ-
ραὶ Μαγικά Εἰκόνες σου εἶνε ἀντιγραφαὶ
ἀπὸ ξένα περιοδικά, ἐπειδὴ συνήθως παριστά-
νουν ἔξωθεν ἀνθρώπους (φυσιογνωμίαι, ἐνδυμα-
σίαι, κτλ.). Ἀφοῦ ὅμως τὰς κάμνης μόνος
σου, σὲ συγγάριω καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ
παύσῃς νὰ μοῦ στέλλῃς, ἀλλὰ εἰ δυνατόν μ'
Ἑλληνικά θέματα καὶ Ἑλληνικὰς φυσιογ-
μίας καὶ εἰς σχῆμα 8×8 ἀντὶ τοῦ 5×5.

Ἡ Τσοῦχτρα μοῦ στέλλει μιάν συνταγὴν
κατὰ τῆς τεμπελιάς διὰ τὴν Μικρὰν Ἀρι-
στοκρατίαν. Τὰ κυριώτερα συστατικά τοῦ φα-
ρέου εἶνε θέλεις καὶ ἀποφασιστικότης. Πρόσ-
θετεῖ δὲ ἡ Τσοῦχτρα, ὅτι «τὰ εὐρίσκετε εἰς τὸ
Φαρμακεῖον τῆς Ἀντιλήψεως, παρὰ τὴν 116-
λὴν τοῦ Λογικοῦ, εἰς τὴν ὁδὸν Φρονήσεως
καὶ εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Εὐχαριστήσεως».

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Μ. ΚΩΣΤΑΣ

(Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ)

ὑπὸ τοῦ ψευδωνύμου

Εἰκοσὴ Πέμπτη Μαρτίου

Τυχὸν Ἀθροῦ Βραδεῖου

Αἱ εἰδήσεις πού μοῦ ἔφερες τὸ γράμμα σου,
ἔλεος τοῦ Κωνσταντίνου, μ' ἐλύπησαν πάρα
πολύ. Ἀλλὰ πάλιν μοῦ μένει ἡ ἐλπίς, ὅτι
εἰμπορεῖ νὰ εἶνε πρωταπριλιάτικο φέμμα.

Ἀπολεσθὲν Ἰδεώδες, εἰς ὅσας ἐπιστολάς
λαμβάνω εἰς τὴν Τρίτην τὸ μεσημέρι, ἀπαντῶ
εἰς τὸ φύλλον τοῦ ἀμέσως ἐπομένου Σαββάτου.
Εἰς ὅσας ὅμως λαμβάνω κατόπιν, ἀπαντῶ
κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ μετ' ἐμὲ.

Ὁ διδάσκαλός σας εἶχε δίκην. Μετεωρίσθη.
Εἰς τὸ Σχολεῖον διδάσκει ἡ καθαρεύουσα
καὶ ἡ ἀρχαία, ὥστε ὅταν ἔρχεται νὰ γράψῃ
καλλιγραφίαν διὰ τὸ Σχολεῖον, πρέπει νὰ δι-
αλέγῃς καίμενον καθαρεύον.—Ναί, εἰμπορεῖ
νὰ στείλλῃς διηγήματα διὰ τὴν Σελίδα μας.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ πού μοῦ γράφεις,
Μέλλων Ἐφευγόντα, διὰ τοὺς δύο μὲς φίλους.
Ἰδιαίτερος μοῦ ἤρσεν ἡ ἀπάντησις πού ἔσω-
σες εἰς τὸν Μικρὸν Στρατηλάτην, ὅταν σοῦ
εἶπεν ὅτι περισσότερον ἀπὸ τὸ Σχολεῖον ἀ-
γαπᾷ τὴν «Διάπλασιν». Βέβαια ἡ Διάπλα-
σις εἶνε συμπληρωματικὴ τοῦ Σχολείου καὶ διὰ
νὰ εἶνε τέλει ἓνα παιδί, πρέπει νὰ γράψῃ καὶ
τὰ δύο.

Μετὰ μεγάλῃς μου χαρᾶς ἀναγγέλλω τοὺς
εὐτυχεῖς γάμους τῆς πρώην συνδρομητρίας
μου Ἀσπασίας Ἀλεξ. Ρώμα μετὰ τοῦ
πρώην συνδρομητοῦ μου Ἰωάννου Κ. Βούλ-
τσου, τῶν μεγάλων Ζακυνθινῶν οικογενειῶν.
Ραῖνω μὲ τὰ ἀντὶ τῆς μητρικῆς μου καρδίας
τοὺς προσφίεις μου νεονύμφους, καὶ ἰδιαίτε-
ρῶς συγγάριω διὰ τοὺς ὁμίλους τῆς ἀδελφῆς
τῆς τῆς ἀγαπητῆς μου Λομνίκης Ρώμα, ἡ
ὅποια καὶ μοῦ δίδει σήμερον τὴν χαροποιὰν
εἰδήσιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὰ ψευδώνυμά τους» τοῦ
Φάωνος.—«Πρωταπριλιά» τῆς Γαλιτίας.—
Διάφορα τῆς Λαφροστεφὸς Σημαίας καὶ
τῆς Σημαίας τῆς Ἀκροπόλεως.—«Ἡπιτά-
ριος» τοῦ Τέλλου Ἀγρο.—«Βροχὴ» τοῦ
Ἀθανασίου Διάκου.—«Σταυρωμένος» τοῦ Κῦ-
ματος.—«Ἀπὸ τὸν πόλεμον» τοῦ Λαφροστε-
φους Στρατηλάτου.—«Ἡ προσευχὴ τῆς μά-
νας» τῆς Υἱκῆς Σιορῆς.—Διάφορα τοῦ
Λωδωναίου.—Καὶ μικρὰ διάφορα διαφόρων.
Ἀπορρίπτονται: Ἐργήμως.—«Διπλὴ
Χαρὰ».—«25 Μαρτίου».—«Τὸ Δάσος».—
«Κωνσταντίνος ΙΒ'» καὶ «Τῇ Νεῇ Γενεᾷ».
(Ἐλπιῶν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν εὐδυνάμιον ἐγκρίνεται ἡ ἀνανέωσις,
ἂν δὲν ἀναδύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φ. 1.
Τὰ ἐγκρίματα ἡ ἀνανέωσις ἰσχύουν μερὴς τῆς
30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνδεοῦνται ἀπὸ ἀνάν-
την εἰς ἀγῶρα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: «Ἀντρον τῶν Νυμφῶν»
α. (Δ.Π.) Λιάτρυτος Κωνσταντίνος, α. (Δ.Π.)
Κανὸν τοῦ Ἀβέρωφ, α. (Δ.Π.) Πανελλήνιον
Ὀνειρῶν, α. (ὅλοι μὲ τὸ «Θρίαμβος»).

Ἀνανέωσις ψευδωνύμων: Πλοίαρχος
Νέμος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν:—ἡ Ἀπελευθερωθεῖσα Ἑλλάς (0)
μὲ Τυχοδιώκτα, Ἀκακίαν, Τσουνίδα—ἡ
Ἐνδοξὸς Ἀκροπόλις (0) μὲ Τυχοδιώκτα,
Ἐθιμον Βοσκοπούλαν, Ἀνθος τῆς Ὑπομο-
νῆς—τὸ Ἐθιμον Ὀνειρῶν (0) μὲ Ἀρδύρα
τῆς Ἀνοξέως, Ἑλλάδα τῶν Ὀνειρῶν, Ἀτ-
τικὴν Λύον, Κραυγὴν Νίκης.

